

Ініціатива Common Ground народилася з проекту Support Refugees (SURE), заснованого кількома студент_ками факультету суспільних та економічних комунікацій (Gesellschafts- und Wirtschaftskommunikation) Берлінського університету мистецтв (UdK Berlin) 2015 року. Проект виник як реакція на війну в Сирії і приплив людей, які шукали притулку в Берліні. Двоє колишніх студент_ок UdK, Бенджамін Ґлатте (Benjamin Glatte) та Елізабет Гошек (Elisabeth Hoschek) перейменували і переформатували проект у межах своєї бакалаврської роботи, щоб відкрити інституційні стіни і в довгостроковій перспективі створити гостинніший простір. Спершу ініціатива мала на меті підтримувати вимушених мігрант_ок консультаціями та пропозиціями взаємодії з місцевими творчими спільнотами та організаціями. За декілька років вона достатньо розвинулася, щоб почати допомагати усім вразливим групам новоприбулих - до і під час їхнього вступу на навчання. Вона й на сьогодні лишається місцем творчих зустрічей для студентства UdK і різноманітних громад Берліна і підвищує обізнаність щодо міграції та екзили.

Common Ground виступає посередницею між майбутнім студентством та іншими університетськими ініціативами: AStA (Allgemeiner Studierendenausschuss), Studium Generale, Міжнародним офісом, програмою Artist Training. Щороку група організовує та фінансує соціальні мистецькі проекти для людей, які пережили міграцію, - повністю або частково створені тими, хто мають подібний досвід. За останні вісім років було влаштовано чимало виставок, перформансів, кінопоказів, музичних джем-сейшенів, воркшопів та читацьких груп. Ініціатива допомагає у декілька способів: встановленням корисних контактів зі студентством, мист_княми та іншими професіонал_ками або ж фінансуванням проектів. Останньому посприяли DAAD та Федеральне міністерство освіти та наукових досліджень Німеччини (BMBF), за посередництва Міжнародного офісу.

З 2020 року Common Ground також проводить програму підготовки до навчання під назвою Common Ground Studio. Вона забезпечує доступ до Інституту образотворчих мистецтв UdK певним категоріям соціально незахищених людей. Учасни_цям надається можливість долучитися до одного зі спеціалізованих мистецьких класів у статусі вільних слухач_ок на один навчальний рік, з жовтня по липень. Вони можуть брати активну участь у зустрічах класів і студійних проектах, а також отримувати настанови від професор_ок. Це цінна можливість підготувати портфоліо до офіційного вступу і розвинути власну практику, а також, зрештою, уявити, що ж собою являє програма образотворчого мистецтва в UdK. Так і сам університет відкриває для себе безліч талановитих людей, які інакше навіть не мали б можливості навчатися в UdK через структурну нерівність.

Цей матеріал - ретроспективний погляд на зародження і траєкторію розвитку Common Ground: виконану роботу, виклики й досягнення. Пропонуємо заглибитися в перипетії, дослідити плідність стратегій і потенціал майбутніх звершень. Ми мали честь поспілкуватися з шістьма колишніми та теперішніми член_княми Common Ground: Бенджаміном Ґлатте (Benjamin Glatte), Елізабет Гошек (Elisabeth Hoschek), Лімою Вафадар (Lima Vafadar), Нарґес Дерахшан (Narges Derakhshan), Форуґ Абсалан (Forough Absalan) та Вінсентом Ульме (Vincent Hulme). Їхнє бачення вчергове підкреслює незмінну важливість ініціативи для університету, ілюструє її внесок у підтримку вразливих верств населення і розвиток різноманітної та інклюзивної

мистецької спільноти.

Бенджамін Глатте й Елізабет Гошек

Шляхи Бенджаміна й Елізабет перетнулися під час навчання в UdK на відділенні комунікації в соціальному й економічному контекстах (GWK). У 2015 році вони вперше прийшли до ідеї про Common Ground. Разом вони працювали над створенням і підтримкою платформи, яка б поєднала мист_кинь в екзилі й новоприбулих у Берліні зі спільнотою студент_ок та досвідчених професіонал_ок. За вісім років те, що починалося як комунікаційний проєкт для бакалаврської роботи, перетворилося на тривалу ініціативу, що охопила різні форми побудови спільнот.

Наразі Елізабет продовжує навчання у сфері кіновиробництва в Німецькій кіноакадемії в Берліні (Deutsche Film- und Fernsehakademie). Вона також працює продюсеркою на фрилансі й виконує різні ролі на знімальних майданчиках телебачення, кіно та серіалів. Бенджамін же після закінчення університету започаткував кілька приватних ініціатив: неурядову організацію, що опікується діаспорами, а також мист_кинями в екзилі; та дві компанії - оренди для кіновиробництва та веброзробки. А ще він працює консультантом та молодіжним тренером з комунікацій.

[Як Common Ground розвивалася на початковому етапі?](#)

Елізабет: Під час виконання останнього проєкту в GWK, який називався Kommunikationsprojekt, наша група з п'яти студент_ок мала розробити комунікаційну кампанію для фірми. Проте, натомість ми вирішили попрацювати з AStA й розвинути їхню нову кампанію під назвою SURE (Support Refugees). Ми хотіли підвищити рівень обізнаності та створити для художни_ць, які нещодавно покинули свої країни, безпечний простір в академії. Через воркшопи й семінари ми намагалися об'єднати студент_ок, викладач_ок і мист_кинь в екзилі, які хотіли поділитися своїм досвідом. Своїм основним завданням ми бачили узгодження попиту й пропозиції та створення щільної мережі комунікації. Наталія Алі (Natalia Ali), яка на той час була студенткою факультету образотворчого мистецтва, організувала в UdK дискусію про роль жінок у Сирії та про те, як змінилося їхнє життя через війну. Таким чином вона познайомила нас зі спільнотою, з якою ми прагнули налагодити контакт. У результаті з'являлося все більше запитів на інтеграцію в академічне й мистецьке життя Берліна. Ми реструктурували й перейменували ініціативу й доклали чимало зусиль для створення надійної структури, яка допомагала б вирішувати подібні ситуації в майбутньому.

[Яку роботу ви виконували в межах Common Ground, якими були її цілі та керівні принципи?](#)

Бенджамін: Хотілося створити вагомий проєкт, вплив якого виходив би за межі нашої випускної роботи. На той час війна в Сирії вже тривала, і ми вирішили підняти цю тему в UdK. Усе рухалося доволі складно, оскільки було залучено багато сторін: сам UdK, AStA, різні професор_ки та наші знайомі. Спершу ми отримали підтвердження від

AStA, що можемо просувати Support Refugees під її егідою, а далі - підтримку від різних інституцій, серед них Studium Generale, Берлінський коледж кар'єри (Berlin Career College), Міжнародний офіс та багато інших. Наступним кроком було об'єднати все це до купи і зробити проєкт доступним. Потім ми зосередилися на потребах людей, яких збиралися підтримати — молодих художни_ць із досвідом біженства. Хотілося заохотити їх, розширити їхні можливості. Ми подумали, добре було б запросити студент_ок і майбутніх художни_ць в екзилі зібратися в UdK й поспілкуватися, запропонувати або отримати підтримку в навчанні, зрештою, попрацювати разом над проєктами. Нашою метою було стати безпосереднім контактним центром, що подолав би розрив між двома групами. Ми мріяли про повноцінну колективну роботу з об'єднання, підтримки, інформування, документації й активізації, а не про черговий гарний мистецький проєкт. Нам ішлося, щоб мист_кині в екзилі та новоприбулі в Берліні могли долучатися до проєктів, викладати та при цьому користуватися досвідом студентства UdK.

Тоді ми почали розсилати заявки на фінансування, створили вебсайт, а тим часом використовували всі наявні канали комунікації, постійно працювали над новими ідеями - і раптом понеслося. Як на мене, 90 відсотків нашої роботи насправді не було плановими для навчального комунікаційного проєкту.

Елізабет: Ми зосередилися на створенні соціальної мережі, яка б органічно розвивалася відповідно до потреб проєкту. Організовували джем-сейшени, воркшопи та консультації щодо портфоліо, а також вели інформаційний бюлетень і блог. Ми шукали в університеті такі собі "тріщинки", які можна було б ще більше розкрити, щоб створити гостинніше середовище. І ще нас усіх безперечно об'єднувало подолання бюрократичних перепон. Яюсь нам вдалося потрапити на Дні відкритих дверей (Rundgang), там ми показали новостворені платформи й представили художни_ць. Так зародилися нові зв'язки між мистецькою та студентською спільнотами, і це добряче зміцнило співпрацю з Берлінським коледжем кар'єри. Хоч ми й вважали себе студентською ініціативою, до нас приходило багато професійних художни_ць, які вже завершили навчання. Своєю чергою, Берлінський коледж кар'єри працював здебільшого з професіонал_ками, але до них постійно приходили студент_ки із питаннями щодо навчання. Тож ми постаралися об'єднати зусилля і створити простір, де люди мали б змогу знайти свій шлях. Ще намагалися чимбільше спілкувалися з людьми безпосередньо на різних заходах у Берліні. Подій було дуже багато, але все в невеликих колах, які лише зрідка перетиналися. Тому ми постаралися урізноманітнити той перетин між різними сценами й налагодити міжособистісне спілкування. Так зав'язувалися контакти, а проєкт набував популярності.

[Як ваша цільова аудиторія відгукувалася про Common Ground?](#)

Елізабет: Зацікавлені були усі: новоприбулі, студент_ки, сам університет і так далі. Деякі запити стосувалися нагальних питань, наприклад, пошуку житла, але ж ми усвідомлювали, що не можемо перетворитися на організацію подібного характеру. Натомість ми зосередилися на поширенні інформації та налагодженні приватних контактів серед студентства. Хоча іноді нам і вдавалося виконувати побічні завдання, усе ж швидко прийшло розуміння наших меж і важливості дотримання первинної мети

й чіткого її донесення. Декого це могло засмутити, адже вони очікували підтримки в усіх аспектах.

Як ви підійшли до делікатного завдання надання допомоги?

Елізабет: Ми цілковито усвідомлювали, що ініціатива належить дуже білій групі людей і може бути сприйнята як компенсація *комплексу рятівника* - багаті німецькі дітки підтримують "нещасних біжен_ок". Тому запрошували студент_ок UdK, пов'язаних із цим контекстом, виступати із власними ініціативами й заохочували їх висловлювати думку про те, як нам слід діяти. Ми дуже прагли зустрічі на рівних, без присмаку благ "згори" і принизливих натяків.

Бенджамін: Власне ідея й полягала в тому, щоб ставитися до людей не як до біжен_ок, а як до талантів. Ми хотіли зібратися і створити щось спільне в UdK, щоб зрозуміти, хто чим може допомогти, і чи можуть всі сторони досягти хороших результатів. В усіх наших починаннях саме це переконання завжди було найголовнішим.

Common Ground - багатовекторний проєкт, від якого виграють і новачки, і сам університет. Чи вбачаєш ти тут потенціал трансформації, впливу, а також поширення знань і етики за межами початкової сфери діяльності ініціативи?

Бенджамін: Це питання вказує на суть взаємопідтримки. Як її провадити, особливо якщо хтось явно перебуває в несприятливому становищі? У психології існує поняття системного підходу, при якому конкретна проблема стає менш актуальною за умови існування слушного рішення. Якщо подивитися на наш підхід крізь призму цієї концепції, то я б сказав, що ми зосереджувалися не на тому, що люди потребують допомоги або ж зазнали досвіду біженства, а радше на чомусь позитивному - що всі ми люди й нам є чим поділитися одне з одним. Це вихід за межі підтримки, саме так я уявляю інклюзію. Цінувати людину, бачити її на рівних, намагатися збагатити досвід одне одного у спільній діяльності й діалозі. Протягом роботи над Common Ground я й сам однозначно засвоїв такий підхід при роботі з людьми, незалежно від їхнього особистого досвіду - хоча його, звісно, треба все одно враховувати.

Елізабет: Ми в жодному разі не хочемо применшити важливість допомоги у кризових ситуаціях. Я щиро шаную здатних простягти руку тим, хто цього потребує. Однак не лише до мене, а й до багатьох інших поступово прийшло розуміння того, що можна впливати на ситуацію й на інших рівнях. Скажімо, через політичні дискусії, зав'язування дружби. Особисто для мене найціннішими стали саме знайомства з різноманітними людьми й поглядами. Зрештою, я й досі дуже прив'язана до спільноти, що виникла в результаті нашої роботи. Залюбки підтримую зв'язок з багатьма, з ким познайомилася в межах ініціативи. Та найприємнішим наслідком існування Common Ground стало зміцнення спільноти студент_ок і художни_ць.

Бенджамін: Більшість проблем у межах так званої "кризи біженців" виникла через банальну відсутність прямого контакту з тими, хто покинули свої країни. Вони були лиш картинкою в телевізорі. Завдяки Common Ground і налагодженню зв'язків із людьми з різних країн і контекстів я часто ловив себе на відчутті, що бульбашка луснула. Це мало тривалий позитивний вплив на людей, які брали участь у програмі. Якщо ви питаєте мене, у чому цінність Common Ground, особливо для студентства, я відповім:

саме у цьому виході зі своєї "бульбашки", у налагодженні зв'язків і, зрештою, у зростанні толерантності.

Як на мене, суть існування Common Ground не зводиться до реагування на кризові ситуації, хоч вони, безумовно, повторюватимуться знову і знову. Натомість це ще один місток до UdK, його середовища і способу життя, мислення і сприйняття зовнішнього світу. І він може бути корисним повсякчас, а не лише у кризові моменти.

Ліма Вафадар

Ліма Вафадар прибула до Німеччини з Ірану на початку 2011 року, щоб продовжити навчання на магістерській програмі з культурних медіа в Університеті Падерборна. До переїзду вона здобула дипломи з іранського фольклорного живопису та дизайну друкованої продукції в Університеті прикладних наук Тегерана. Щоб продовжити мистецьку та творчу практику, Ліма переїхала до Берліна і вступила до UdK на факультет образотворчого мистецтва. Також під час навчання вона працювала асистенткою в Studium Generale, де брала участь у творчих проектах для новеньких. Серед них і ініціатива Common Ground, до якої вона долучилася в 2015 році після знайомства з її співзасновницями Бенджаміном Глатте та Елізабет Гошек і в якій пробула до літа 2018 року. Оскільки Ліма особисто знала, з чим стикаються люди, коли тікають від війни чи інших складних обставин, вона радо доєдналася до створення гостинного простору для новеньких в університеті та за його межами. Сьогодні вона працює психосоматичною терапевткою і продовжує розвивати мистецькі практики.

Як ти стала частиною Common Ground і чому взагалі відчула таку потребу?

Ліма: Я пройшла дуже довгий шлях, перш ніж знайшла своє місце в Німеччині як творча особистість і художниця. До Берліна я переїхала у 2011 році, бо хотіла продовжити свою мистецьку кар'єру. Для цього почала вивчати мову та подала документи до UdK. Уже під час навчання, на початку 2015, я стала асистенткою у відділі Studium Generale, де розробляла творчі проекти. На цій платформі ми з однокурсницями й колегами працювали над створенням безпечного простору для новеньких, щоб допомогти їм знайти свій голос на мистецькій сцені Берліна. Там я й познайомилася із засновницями Common Ground. Мені дуже сподобалася ідея об'єднати різні творчі проекти по всій Німеччині. Вони хотіли збудувати простір для "зелених" і досвідчених студенток, де ті могли б зустрічатися й обмінюватися думками - як у самому університеті, так і онлайн. Я долучилася до перекладацької групи фарсі, щоб зробити і свій внесок у шляхетну місію Common Ground.

Якими були основні цілі Common Ground у період вашої активної співпраці?

Ліма: Ми всі прийшли з різних творчих галузей університету. Зустрічалися в AStA й обговорювали, як найліпше представити платформу ректору й різним інститутам UdK. Хотіли налагодити комунікацію, що відкрила би простір і допомогла з ресурсами для новоприбулих у Німеччину, які прагнули долучитися до творчих проектів. Вони заслуговували на майданчик, де їх можна було б побачити й почути. Ми намагалися прочинити перед ними двері різних інституцій UdK та інших творчих закладів Німеччини. А ще шукали способів забезпечити фінансування тим, хто мали вагомий

причини реалізувати свої творчі амбіції; допомогти талантам засяяти, прислухаючись до них і створюючи спільноту, яка б їх підтримувала.

Ми організовували відкриті конкурси для мист_кинь і навмисне розширювали пошук, щоб охопити й кола новоприбулих до Німеччини. Розповідали про проєкт на різноманітних конференціях і налагоджували зв'язки з великими інституціями по всій країні, щоб об'єднати подібні ініціативи з різних міст.

В самому UdK ми проводили зустрічі в саду з молодшими й старшими студент_ками, викладач_ками, де обговорювали, хто ми такі, яке наше бачення, з ким варто налагодити зв'язки, які ресурси нам потрібні. У цих розмовах ми виходили на контакт із меншими групами людей, це допомагало чіткіше уявити подальші кроки.

Як ти особисто долучалася до місії Common Ground?

Ліма: Для мене Common Ground була найважливішою студентською спільнотою в UdK. Вона давала відчуття товариства, де завжди можна було знайти емпатичних людей зі схожими інтересами, які не хотіли робити творчі проєкти наодинці. Це був час дуже великої колективної травми. Як іранка, народжена під час війни між Іраном та Іраком, я не могла мовчати. Коли почалася війна в Сирії, вся моя художня і творча робота була пов'язана з поточними подіями в соціальному і політичному вимірі. Пам'ятаю, під час війни в Ірані ми всі трималися на відчутті спільноти. В усвідомленні того, що інші поділяють твій досвід, відчувалася безпека. Для мене Common Ground була великою цінністю, адже ми постійно зустрічалися з іншими пасіонарями, ділилися ресурсами, підтримували одне одного в терапевтичній, творчій і веселій спосіб.

Чому подальше існування Common Ground важливе для UdK?

Ліма: Світові потрібні люди, яким не бракує вміння слухати і сміливості діяти. Люди, які переживають травму війни, проходять чимало жорстоких випробувань. Їм часто доводиться полишати близьких. Тим, хто втратили голос і почуваються самотніми, дуже важливо мати поруч когось, із ким можна поспілкуватися, висловити переживання. Навіть якщо для висловлення емоцій бракує слів, цього завжди можна досягти у творчості.

Пам'ятаю, як важко було комунікувати на початку. Та в Common Ground було так багато людей, знайомих із системою, здатних перекладати або терапевтично підтримувати, усі вони знали, як підказати новеньким шлях до їхнього бачення. Як на мене, люди з великим серцем, які вміють слухати, повинні мати доступ до творчих просторів. Так вони можуть ділитися ідеями, підтримувати зв'язок з тими, хто зазнали лиха, підказувати їм способи вираження. А це у свою чергу сприятиме створенню сильнішого, цілеспрямованішого дружнього суспільства для наступних поколінь.

Що ти дізналася у співпраці з Common Ground?

Ліма: Завдяки досвіду роботи з новенькими в UdK я зрозуміла важливість не лише нашої праці як такої, але і взаємодії з великими колективними травмами. Ми поступово навчилися розширювати межі проєктів, щоб забезпечити простором більшу кількість людей різних вікових груп. Наприклад, як нам бути без арт-терапевт_ки? Часто також не обходилося без психотерапевт_ки, особливо на проєктах експресивного театру і під час роботи з дітьми. Нам завжди були потрібні спеціаліст_ки з різних галузей, а особливо якщо вони вільно володіли рідною мовою учасни_ць.

[Чи надихає тебе досвід роботи в Common Ground уже за межами UdK?](#)

Ліма: Він зокрема надихнув мене на подальше вивчення психосоматичної терапії. Так я навчилася дуже творчо підходити до емоційних та фізичних станів, а також зцілювати травми в індивідуальній та груповій роботі. Також я й надалі працюю з політичним мистецтвом.

Мені подобалося працювати в групі, адже мист_кині іноді почуваються дуже самотньо наодинці зі своїми ідеями. Завдяки Common Ground я відчула, наскільки важливо звертатися до інших професіонал_ок, ділитися своїми думками, і як усе це допомагає творити. По завершенні навчання в Берлінському університеті мистецтв я й надалі присвячую себе цій роботі. Я відчула, наскільки такий зв'язок важливий для мого власного художнього зростання. Дуже сподіваюся, що цей дух вдасться зберегти і тим, хто пережили або переживають війну, він світитиме як маяк. Так важливо вміти зібратися разом і творити колективний простір не в жорсткій системі, а у спілкуванні від серця до серця і творчості.

Вінсент Ульме і Форуг Абсалан

Вінсент Ульме переїхав до Берліна з Канади 2011 року. До вступу на факультет образотворчого мистецтва UdK у 2017 році він працював викладачем мистецтва, помічником у галереї і друкарем у майстерні шовкотрафарету. До Common Ground він долучився у 2019 року, а вже з 2020 опікувався Студією Common Ground (CGS), річною програмою підготовки для соціально незахищених мист_кинь, які хочуть навчатися в UdK. Окрім роботи та навчання, Вінсент продовжує розвивати свою розширену практику медіа-мистецтва, пов'язану з темою нормативних наслідків.

Форуг Абсалан - міждисциплінарна мисткиня з Ірану, яка працює з тканинами. До переїзду в Берлін у 2018 році вивчала дизайн текстилю та поверхонь у Тегеранському університеті мистецтв. У 2021 році вступила до UdK на магістерську програму "Мистецтво в контексті" (Art in Context). Наступного року долучилася до Common Ground і наразі є співкерівницею CGS разом з Вінсентом. Форуг також активна у ширшому соціальному та культурному полі, особливо в роботі з людьми з квір-спільноти ВІРОС ("*темношкірі, корінні народи і люди кольору*"). Її останнім освітнім і культурно-мистецьким проєктом була серія колективних майстер-класів із молоддю та дітьми мігрантів FLINTA* у співпраці з різними громадськими організаціями та житловими комплексами Берліна.

[Розкажіть, як з'явилася Студія Common Ground.](#)

Вінсент: Я дізнався про *foundationClass університету Вайсензее, коли вони прийшли в UdK ознайомити нас зі своєю роботою в 2019 році. Це було за чотири роки після так званої "кризи біжен_ок". На той час *foundationClass вже існував кілька років. Мені стало дуже цікаво і я б радо тоді долучився до них, але допомога їм потрібна не була. Концепція відгукувалася, хоч мені й не довелося тікати до Німеччини. Тим не менш, я був тут іноземцем і мусив здебільшого самостійно продиратися крізь усі кола бюрократії й плутанини. І тут я подумав, а чому в нас в UdK не було чогось подібного?

Коли ж я приєднався до Common Ground, захотів організувати й у нас щось подібне. Зустрівся з Надірою Хусейн, Мариною Напрушкіною та Ульфом Амінде з

*foundationClass і попросив їхнього благословення. Тоді сталася пандемія. Узагалі незрозуміло було, чи спрацює моя ідея. У пошуках приміщення видавалося, що не існує нічого, крім якихось тимчасових варіантів або химерних офісів - але яка нам з цього користь? Я розробив гостьову програму, прописав структуру і запитав усіх професор_ок образотворчого мистецтва, чи не хотіли б вони спробувати. Власне, ми спробували і вийшло непогано.

Як виглядала початкова версія?

Вінсент: У перший рік ми просто в усьому розбиралися. Це був 2020, п'ять років по після великого напливу людей до Німеччини. Ми багато часу присвятили обговоренню того, для кого ж призначена CGS, тому що у той час нових людей прибувало значно менше, ніж у 2015 році з Сирії, або от тепер з України. Вирішили орієнтуватися на новоприбулих художни_ць в екзилі, які хотіли вивчати мистецтво. Тож фактично зосередилися на людях не німецького чи західноєвропейського походження.

Спершу я зв'язався з професор_ками UdK, зокрема з Матильдою тер Хейне (Mathilde ter Heijne), Давидом Шуттером (David Schutter,), Хіто Штоєрл (Hito Steyerl) і Джиммі Робером (Jimmy Robert). Вони погодилися провести пробний запуск і взяти одного-двох студент_ок у свої класи на рік. Це означало власне місце в майстернях і контакт із професор_ками і студент_ками. Ідея полягала у налагодженні особистих зв'язків, без яких у світі мистецтва нікуди. Пам'ятаю, одна з перших учасниць CGS вперше зайшла в майстерню в UdK і чекала, що професор_ка скаже їй, що робити, але цього так і не сталося. Вона дуже здивувалася, адже в Сирії ситуація кардинально протилежна.

Влітку ми оголосили відкритий конкурс і відбирали кандидат_ок на основі їхніх портфоліо, мотиваційних листів та готовності вивчати образотворче мистецтво на університетському рівні. Усе це відбувалося під час пандемії, тож усі зустрічі довелося проводити онлайн, але декому все ж вдалося отримати доступ до майстерень, хоч це й було майже неможливо. Зрештою, усе спрацювало належним чином. Дехто не змогли пройти, але більшість або змогли, або принаймні не згаяли часу даремно.

Яким був подальший розвиток CGS? Можливо, відбулися якісь зміни?

Вінсент: У структурному вимірі другий рік був радше на автопілоті. На третій рік я хотів зміцнити спільноту, тому вигадував прості прийоми на кшталт спільних показів робіт в університеті чи зустрічей на пиво. Наступного року я вже чекаю ініціативи й залученості самих учасни_ць, не лише їхньої присутності. Ще хотілося б переконатися, що всі будуть віддані програмі від початку до кінця, адже це цінна можливість, до того ж, нам доводиться відхиляти деякі заявки. Дуже прикро, коли хтось просто зникає зі свого робочого місця за три місяці. Я хочу, щоб учасни_ці отримали якнайбільше користі від свого річного безкоштовного "абонементу" і готовності професор_ок допомогти їм.

Форуг: Цьогоріч року ми провели двотижневу мистецьку резиденцію в університеті з учасни_цями CGS та студент_ками UdK. Щодня відбувалися якісь заходи: перформанси, кінопокази, зрештою, виставка. Тепер плануємо ще одну резиденцію з майстер-класами і проектами за участі мистецької спільноти VIPOC.

Зараз ми з Вінсентом уже плануємо наступний семестр CGS. Хочемо відкрити доступ ще й до магістерської програми "Мистецтво в контексті" (Art in Context). Більшість моїх знайомих зі спільноти ВІРОС в екзилі - це художни_ці, які вже будують кар'єру, для них, звісно, більше підходить магістерська програма. До того ж, так ми зможемо прийняти більше учасни_ць.

[Чи може університет зі свого боку якось допомогти вам поліпшити програму?](#)

Форуг: Щороку та сама біда: нам кажуть, що роботу можна продовжити лише до грудня. Прикро не знати, що буде наступного року, бо неможливо планувати наперед. Було б чудово, якби університет підтримував програму на постійній основі. А ще - якби Міжнародний офіс частіше залучав нас до процесу прийняття рішень, бо ми краще знаємо потреби та проблеми студентства й CGS.

Вінсент: Наразі розподіл по класах працює добре, але так нам важко підтримувати групову динаміку. А ще було б добре не залежати від адміністрації, щоб не сповільнювати темп. Ми були б гнучкішими і пристосованішими до реалій навчання. Додаткові ресурси й персонал безумовно збільшили б наш вплив. Хоч ми й працюємо з темами нерівності та дискримінації, особисто я не відчуваю, що на даному етапі CGS має можливості й ресурси на вирішення цих питань в усій повноті.

[Чим CGS корисна громадам, на які спрямована її діяльність, і університетові загалом?](#)

Форуг: Студія цікава й корисна, але дещо в її роботі я воліла б змінити. Я та чимало інших, будучи новенькими в Німеччині, прагнули вступити в університет. Я подала заявку на участь у CGS, а тоді у Common Ground мені порадили вступити на програму "Мистецтво в контексті" (Art in Context), зважаючи на мій досвід роботи та навчання. На той момент я анічогісінько про неї не знала, проте спробувала і вступила. І, як на мене, ця програма набагато більше відповідає моїм інтересам, ніж інші факультети.

Ще я була задіяна в "Як навчатися в UdK" ('How to Study at UdK') та різних програмах Artist Training. Це дуже допомогло, адже я щойно приїхала в нову країну, усе мене приголомшувало, я постійно була розгублена. Проте мене запевнили, що з усім можна впоратися і що хвилюватися не варто. Надзвичайно позитивний досвід, тож я сподіваюся, що нам вдасться розширити програму CGS і включити до неї людей, які вже будують кар'єру і яким не потрібно починати все з першого року.

Вінсент: Через практику ексклюзії в UdK у деяких людей значно більше привілеїв і ресурсів. Вони, вочевидь, мають більше шансів на успіх. CGS здатна обійти ці стіни і допомогти не менш кваліфікованим художни_цям, які заслуговують на такі ж шанси, але просто не розуміють систему, тож не можуть втрапити в неї. У багатьох із нас абсолютно різне мистецьке минуле. Один із напрямків критики в бік нашого університету ставить під сумнів західноєвропейське мистецтво як єдино можливий шлях для студент_ок. Побутує думка, що варто кинути виклик такому способу мислення. Я вважаю, що обізнаність всередині університету можна підвищити, але для цього потрібно відкривати студентству й викладацтву різні погляди і досвід. Якщо урізноманітнити наш колектив, політика теж має змінитися. Нам дуже пощастило опинитися тут, тож тепер маємо розширити межі і для людей, які переживають або

пережили неймовірно складні обставини. Незалежно від криз, потреба у Common Ground буде завжди. Можливо, за два роки, якщо вона продовжить своє існування, то матиме інший фокус.

Нарґес Дерахшан

Нарґес Дерахшан перебралася в Берлін 2016 року, щоб здобути другий ступінь бакалавра з комунікації в соціальному та економічному контекстах в UdK. До переїзду вивчала театральне мистецтво і працювала копірайтеркою в кількох рекламних агентствах у Тегерані. Зараз навчається на магістерській програмі зі сценарної майстерності в Бабельському кіноуніверситеті ім. Конрада Вольфа і працює сценаристкою та редакторкою.

Нарґес дізналася про Common Ground під час першого ознайомчого дня в UdK і місія ініціативи одразу припала їй до душі. Невдовзі вона прийняла рішення приєднатися. Нарґес була її активною учасницею до кінця 2019 року.

Які проекти ти втілювала з колегами із Common Ground?

Нарґес: Спершу ми розбиралися, як працювати в групі людей з настільки різним досвідом. Особисто мені було важко зрозуміти свої місце й роль, і чим я можу бути корисною. Наша задача полягала у створенні нових проектів і дослідженні шляхів підтримки художни_ць, які вперше приїхали до Німеччини і не мали тут жодних зв'язків. Ми намагалися відкрити сцену для презентації їхнього мистецтва в UdK. На певному етапі ми започаткували ще один, дуже близький мені, проект під назвою "Як навчатися в UdK Берлін" ("How to Study at UdK Berlin"). Вирішили звести думки до купи й поділитися власним досвідом вступу з тими, хто не походить з Німеччини. Як на мене, це був один з найуспішніших заходів. Крім того, ми організовували музичні джем-сейшени у прекрасному університетському дворіку.

Розкажи, будь ласка, більше про зустрічі із серії "Як навчатися..." Що цінного несла в собі ця робота?

Нарґес: Тоді для просування подій ми використовували Facebook, і це дуже допомогло вийти за межі дружніх кіл. На заходи приходило чимало незнайомих нам людей, зацікавлених у навчанні в UdK, які не знали, як створити портфоліо або презентувати себе. На заходах ми показували презентацію, а запрошені студент_ки демонстрували свої вступні портфоліо. Далі була сесія запитань і відповідей. Мені вступ до UdK дався дуже важко, тому найбільше я прагла допомогти полегшити цей процес іншим. Навіть один простіший вступ зробив би мене щасливою. Ще я тішуся, що ми розповідали про різні курси, про які люди могли навіть не знати. Із деякими учасни_цями ми зрештою подружилися, двоє з них зараз навчаються в UdK на далеко не найвідоміших його програмах.

Що ще було особливо важливо людям, які в той час зверталися до Common Ground? Як ви задовольняли їхні потреби?

Нарґес: Мабуть, у Європі всі розуміють, що таке портфоліо. Але для багатьох неймовірних художни_ць з інших частин світу далеко не очевидно, як потрібно себе презентувати і чого варто чекати. Час від часу до нас зверталися люди з чудовими ідеями, які просто не знали, як висловити їх у формі, зрозумілій широкій аудиторії. Думаю, наші досвід і портфоліо були хорошим прикладом для новеньких.

Ззовні UdK може видаватися страшним. Чимало талановитих художни_ць, яким ці спільнота й мережа не завадили б, трималися осторонь лише тому, що не знали, як туди потрапити. Тому такі ініціативи, як Common Ground, надзвичайно важливі.

Пам'ятаю, коли я вступила, побачила флаєр Common Ground на фарсі та арабською. Побачила щось рідне і одразу відчула: тут мені раді. Мене потягнуло до Common Ground. А ще пам'ятаю один із наших джем-сейшнів, як же круто було почути іранську пісню в стінах університету. Я вважаю, важливо зробити UdK відкритішим для не-європе_йок. Незвична освітня атмосфера іноді їх трохи відлякує.

[З якими викликами тобі довелося зіштовхнутися під час роботи в Common Ground?](#)

Нарґес: О, їх було багато, якщо чесно. Найпершим і найбільшим викликом було достукатися до цільової аудиторії. Ми ходили в табори для біжен_ок, розповідали про себе, роздавали флаєри. І щоразу на наші заходи приходило багато чоловіків. Тоді я подумала: ми ж намагаємося боротися за різноманіття, то як же заохотити жінок? Тому на той час одним з найбільших викликів було достукатися до потрібних нам людей, а потім ще й організувати їх. Не хотілося би скочуватися до кліше про неорганізованих мист_кинь, але у нашій роботі самої лиш доброї волі недостатньо, мусиш подбати й про доступність, програмування, організацію.

[Чи продовжуєш ти працювати у подібних сферах? Чи допомагають тобі в нових починаннях уроки, засвоєні в Common Ground?](#)

Нарґес: Як сценаристка, я часто посилаюся на свій досвід. У навчанні я завжди була активною учасницею, а не спостерігачкою. Я не лише переймаю щось від інших, а й рефлексую над власним досвідом. Ці спогади дуже впливають на мою творчість і моїх персонаж_ок - як вони сприймають світ, як почуваються абсолютно чужими, але змушені вдавати, ніби знають, що відбувається.

[Як ти вважаєш, чому в UdK важливо мати таку ініціативу як Common Ground?](#)

Нарґес: Освіта, особливо мистецька, не має бути розкішшю. Треба довіряти собі і пробувати. Але ззовні UdK видається занадто модним університетом. Через це багатьом бракує впевненості подати заявку. Існування Common Ground важливе як нагадування про те, що є люди з подібним твоєму досвідом. Ця ініціатива показує, що університет не лише для модних, багатих, привілейованих людей. Тут раді всім.

Assali, Mouna

Glatte, Benjamin

Hoffmann, Leander

Hoschek, Elisabeth

Laufkötter, Astrid

Vafadar, Lima

Vent, Johannes

2017

Abo Assali, Mouna

Derakhshan, Nagres

Faulhaber, Leo

Glatte, Benjamin

Haddad, Dana

Hoffmann, Leander

Hoschek, Elisabeth

Khalifeh, Farah

Vafadar, Lima

Vent, Johannes

2018

Derakhshan, Narges

Guinness, Joshua

Haddad, Dana

Khalifeh, Farah

Stegmann, Sophia

Vafadar, Lima

White, Dylan

2019

Astrup-Chavaux, Jeanne

Derakhshan, Narges

Stegmann, Sophia

White, Dylan

2020

Hoffman, Lisa

Hulme, Vincent

Khajehnassiri, Farshad

Lovric, Adela

2021

Al-Marai, Ali Adnan Yas

Hoffman, Lisa

Hulme, Vincent

Khajehnassiri, Farshad

Lovric, Adela

2022

Absalan, Forough

Alizadeh, Saeed

Al-Marai, Ali Adnan Yas

Hulme, Vincent

Khajehnassiri, Farshad

Seebeck, Charlotte

Zubytskyi, Dmytro
2023

Absalan, Forough

Alizadeh, Saeed

Al-Khufash, Mudar

Hulme, Vincent

Perutska, Yevheniia

Проект Common Ground запропоновано Університетом мистецтв Берліна і профінансовано DAAD та Федеральним міністерством освіти та наукових досліджень Німеччини (BMBF) у співпраці з Міжнародним офісом, Студентським бюро та програмою Artist Training.